

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. П., 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Атанас Кобуров

при участието на секретаря Вера Сухарова
като разгледа докладваното от Атанас Кобуров Гражданско дело № 20221230100431 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба подадена от Д. Г. К., ЕГН: *****, от гр. К., чрез адв.Н. Т. И., АК-Ш., със съдебен адрес гр. Ш., пл. „О.“ № 1, ет. 1, срещу „С.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. П., п.к. ***, ул. „Ц.“ № 11А, представлявана от законните представители и управители И.И., В.З., Д.С., З.И., К.Т., С.С., А.А., Д.Д., З.М., С.М., И.Р. и Т.Т., след изпращането му по подсъдност от Районен съд гр.К..

Сочи се от ищеца, че на 10.08.2018 г. страните сключили трудов договор, по силата на който ищецът се задължил да престира труд като шофьор на товарен автомобил, а ответникът да му заплаща трудово възнаграждение в размер на 510 лева. Излагат се твърдения, че ответникът е подизпълнител на белгийска фирма, като всички превозвани от ищеца товари са осигурявани от тази фирма. Посочва се, че ответникът транспортирал ищеца и негови колеги до гр.Брюксел, Белгия, където ищецът се качвал на ТИР, за да започне нов курс и в продължение на поне най-малко четири месеца, ежедневно, без прекъсване, денонощно прекарвайки в тировете, транспортирани товари из целия Европейски съюз. Навеждат се доводи, че на 17.12.2021 г. ответникът уволнил ищеца без да го уведоми, декларирайки този

факт пред НАП.

В тази връзка се иска от съда да постанови решение, с което да признае уволнението на ищеца за незаконно и същото да бъде отменено на основание чл.344, ал.1 от КТ, както и да бъде постановено възстановяването на ищеца на предишната му работа на основание чл.344, ал.2 от КТ, като и да бъде осъден ответника да заплати на ищеца: сумата от 1 000 лева, представляваща разлика между дължимите му суми за труд, вкл. нощен такъв, по минималните ставки на Кралство Белгия от една страна и платеното му от ответника трудово възнаграждение от друга страна за периода от 10.08.2018 г. до 17.12.2021 г.; при условията на евентуалност, ако иска бъде отхвърлен по предходната точка, да бъде осъден ответника на основание чл.59 от ЗЗД да плати на ищеца същата сума по предходния иск, представляваща сумата, с която ищеца е обеднял, неполучавайки от ответника действителната парична равностойност за престоирания от него труд, а ответникът се е обогатил, спестявайки си разходите, които би направил обичайно, за да получи престоирания от ищеца труд за периода от 10.08.2018 г. до 17.12.2021 г.; сумата от 1 000 лева, която сума представлява обезщетение по чл.228 във вр. с чл.225, ал.1 и 2 КТ в размер на шест брутни трудови заплати, считано от деня на процесното уволнение /17.12.2021 г./, през който период ищецът е останал без работа поради уволнението, евентуално е работил на по-нископлатена работа по смисъла на чл.225, ал.2 от КТ до деня в който изтича шестмесечния период по чл.225 КТ – 17.06.2022 г., ведно със законната лихва върху претендираните суми, считано от предявяването на исковете до окончателното им плащане.

Претендират се сторените по делото разноси.

Съдът е дал ход на исквата молба по реда на чл.131 ГПК /изпратен е препис от исквата молба, ведно с приложенията към нея на ответника/.

В предвидения от закона срок, ответната страна е депозирала отговор, в който изразява становище за неоснователност на исковете, както по основание, така и по размер. Посочва, че не е спорно по делото, че страните са сключили трудов договор на 10.08.2018 г., като оспорва фактическите обстоятелства, изложените от ищеца в молба с вх. № 7506/14.11.2022 г. Навежда, че ищецът не е изряден работник, както и че същият отказал да се яви за осъществяването на нов курс за работодателя, а също и да получи копие от заповедта за уволнение. Оспорва истинността на изложените от

ищеца твърдения в уточняваща молба с вх. № 7666/17.11.2022 г. Изразява становище за недопустимост на иска, касаещ осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 1 000 лева, представляваща разлика между дължимите му суми за труд, вкл. нощен такъв, по минималните ставки на Кралство Белгия от една страна и платеното му от ответника трудово възнаграждение от друга страна за визирания период, както и предявения в условията на евентуалност иск да бъде осъден ответника на основание чл.59 от ЗЗД да плати на ищеца същата сума по предходния иск, представляваща сумата, с която ищеца е обеднял, не получавайки от ответника действителната парична равностойност за престоирания от него труд, а ответникът се е обогатил, спестявайки си разходите, които би направил обичайно, за да получи престоирания от ищеца труд за периода от 10.08.2018 г. до 17.12.2021 г. В противен случай, счита исковете за недоказани по основание и размер. Твърди, че ищецът е изпълнявал трудово правоотношение като шофьор товарен автомобил на ответното дружество от 10.08.2018 г. до 17.12.2021 г., като уточнява, че реално работникът е бил на работа до 02.08.2021 г., след която дата не се е явил на работа без да посочи причина за това, както и че за периода от 10.08.2018 г. до 17.12.2021 г. работодателя не дължи и не са налице незаплатени трудови възнаграждения и обезщетение при командироване на ищеца.

Ищецът се явява лично в съдебно заседание, поддържа изложено от процесуалния си представител в множеството изпратени молби по делото.

Ответната страна се представлява от адвокат, който със становище заявява отхвърляне на исковете.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Прието е заключение по назначена съдебно-техническа експертиза.

Съдът, след преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства поотделно и в съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

В кориците на гр.д. № 14/2022 г. на РС-К. се съдържат релевантни за спора доказателства, а именно: копия на Трудов договор № 212 от 10.08.2018 г., писмо от Посолството на Кралство Белгия, актуално състояние на ответното дружество, справка за постоянния и настоящ адрес на ищеца.

Към отговора на исковата молба приложен към гр.д.№ 14/2022 г. на РС-

К. са представени отново копие на Трудов договор № 212 от 10.08.2018 г., длъжностна характеристика на Д. К., служебна бележка № 54 от 10.08.2018 г. относно проведен инструктаж на ищеца, справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ с вх.№ 01388183052617 от 10.08.2018 г., справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ с вх.№ 01388213085538 от 28.12.2021 г., 11 броя регистрационни талони за ППС – влак, един брой регистрационен талон за ППС – товарен автомобил, два броя регистрационни талони за леки автомобили и договор за наем на жилище от 27.06.2017 г. /на чужд език/.

Като доказателства по настоящето дело са приети: справка за актуално състояние на трудовите договори към дата 18.04.2022 г. на Д. К., трудово досие на ищеца, съдържащо Заповед № 18/17.12.2021 г. за прекратяване на трудовия договор, служебна бележка № 54/10.08.2018 г., декларация от И.И., карта за квалификация на водач на МПС на Д. К., удостоверение за психологическа годност № 378284 на Д. К., карта на водача на Д. К., свидетелство за управление на МПС на Д. К., Полица № 1800210321000094 за застраховка „Помощ при пътуване в чужбина“ от 20.01.2021 г., Полица № 0111200321003584 групов застраховка задължителна трудова злополука от 26.10.2020 г., удостоверение относно законодателството в областта на социалната сигурност, което се прилага по отношение на притежателя за Д. К., длъжностна характеристика на шофьор на тежкотоварен автомобил на Д. К..

Приобщена към доказателствата по делото е оригинала на трудовата книжка на Д. К..

По делото в качеството на свидетели са разпитани лицата Д.Г., Г.Ш., Ж. Ж., М.П., П. Д. и П. С..

Свидетелят Г., заявява, че работи в „С.“ от самото начало на фирмата, от 10-11 години, като бил ръководител на шофьорите, които работят в дружеството. В задълженията му влизали обучаване на шофьорите, които пристигали във фирмата относно условията на работа, както и специално с изискванията на фирмата, с която работили, тъй като основно работили с фирма DHL, защото при влизане в територията на DHL имало задължителни условия, които трябвало да се спазват. Сочи, че познавал ищеца, като заявява, че същият бил доста агресивен и при всеки опит да му се обяснявало нещо,

той винаги казвал, че знаел всичко. Описва го като много агресивен и човек, с който трудно се комуникирало. Заявява, че Д. К. имал трудов договор сключен през 2018 г., както и че същият бил запознат с всички условия касаещи трудовата му функция. Посочва, че фирмата имала доста курсове и до различни държави, като се отивало до една дестинация, разтоварвала се стоката и шофьорът се връщал, както и че всички курсове започвали от Брюксел и след курса шофьорите отново се връщали в Брюксел, където имали време да се изперат, да си починат, да си сготвят. Твърди, че последно Д. К. карал на късите линии, като не бил шофьор по т.нар. дълги линии. Посочва още, че почивките шофьорите правели по квартири, които били наети от ответното дружество. Това били квартири със сключени договори за наем, със спални, кухня, баня, в които шофьорите да почиват. Излага твърдения, че останал учуден когато разбрал за делото, защото всяка претенция на Д. К. била уважавана, и за това какъв камион да карал, тъй като искал камион с по-голяма кабина и всеки път му било влизано в положение. Посочва, че след приключването на курса фирмата осигурявала превоз до България, както и имало бусове, които да връщат шофьорите на работа, но ако някой желал да пътува със собствен превоз тогава пътните разноски се покривали от фирмата. Твърди, че и след напускането на фирмата, Д. К. се връщал в квартирата и си готвел. Сочи, че Д. К. в момента работил в друга фирма, като не можел да каже името на фирмата, но лично той го виждал на два пъти с камиони. В заключение посочва, че няма шофьор, който 24 часа да не бил слизал от камиона.

Свидетелят Ш., служител на ответното дружество, заявява, че работи във фирмата от 28.08.2017 г. Сочи, че превозите на фирмата са от DHL, като предимно се правили превози, куриерски пратки на DHL. Твърди, че след приключване на курса се прибирал в Брюксел, за да прави паузи, като в Брюксел имало две квартири, наети от фирмата, в които имало спални, кухня, баня. Заявява, че познава Д. К. като колега. Посочва, че още в първия ден когато започнал работа, Д. направил катастрофа и след това го сложили на късите линии, за да можел да кара, защото бил не добре с очите, не можел да вижда. Посочва, че Д. отивал в квартирата да почива. Сочи, че нямал проблем относно заплащането, като от трето до пето число всичко се плащало и нямало нито един ден забавяне. Посочва, че на него Д. не му се бил оплаквал от условията на работа и възнаграждението, той даже получавал и

допълнително възнаграждение защото докарвал други шофьори и фирмата му давала допълнително възнаграждение, бонус, че е довел шофьор, по 200 – 300 евро на човек. Относно напускането на ищеца посочва, че той отишъл в друга фирма за повече пари, защото било по-леко.

Свидетелят Ж. заявява, че автомобилите, които управлявал Д. К. били с ремаркета, над 15 тона заедно с ремаркетото, като Д. извършвал превози за "С." и карал в Белгия и Холандия. Посочва, че Д. тръгвал от Брюксел, а шофирането му от деня на качване до слизване от камиона продължавало два-три месеца. Заявява, че Д. К. спял в камиона по време на почивките, като не му било известно да е спал на друго място. Доколкото бил запознат, Д. ходил да си готви и да се къпе в квартирата на дружеството, но ежедневните почивки ги прекарвал в камиона. Сочи, че Д. бил на разположение на ответника за нови курсове, когато казвали. Посочва, че за всичко това знае от самия Д. К., като не бил очевидец, тъй като пътували в различни релации.

Свидетелят П. заявява, че от три месеца не работи, но преди това работил за "С.". Посочва, че автомобилът, който управлявал Д. К. бил полуремарке, над 15 тона, както и че правил курсове в Германия, Белгия, Франция, Люксембург, Холандия. Заявява, че всички шофьори почвали и тръгвали от Брюксел и от Брюксел се прибирали. Сочи, че шофирането на Д. продължавало около три месеца, като той нощувал в камиона. Посочва, че в квартирата в Брюксел Д. един път инцидентно по някакъв повод останал да нощува там, но бил ходил да си готви, да се къпе и след това пак отивал в камиона, даже и ежедневните почивки прекарвал в камиона. Заявява, че шофьорите били постоянно и денонощно на разположение на дружеството. Сочи, че бил запознат с нещата, защото и той бил по същия начин. Посочва, че в квартирата имало четири легла и нямало как всички шофьори да спят там, а на паркинга се събирали над 20 камиона. Твърди, че в квартирата оставали да спят шофьорите, които карали лионските линии.

Свидетелят Д. заявява, че работи в „С.“ от 06.10.2020 г. до настоящия момент. Когато започнал работа имало само една квартира, в която и в момента нощувал, като направил курс. Посочва, че познава Д. К. от работата. Твърди, че в квартирата Д. К. отивал да си готви и къпе, но не бил нощувал там. Заявява, че тази квартира била за лионската линия, като имало шест легла, те били шест човека и се редували, въпреки това в квартирата имало и

свободни легла, но никой не отивал да спи там. Посочва, че Д. не спал в квартирата, защото те си имали камиони, в които да нощуват, а за лионската линия имало 4 камиона на шест човека и затова тази квартира била за тази линия. Сочи, че шофьорите на късите дестинации и английските линии си имали камиони и си спели в камионите.

Свидетелят С. заявява, че работи в „С.“ от 2020 г., като Д. К. го познавал от фирмата. Посочва, че когато постъпил на работа имало само една квартира, тази, в която в момента пребивавал, като от известно време имало и друга квартира в друг квартал на Брюксел. Заявява, че той е шофьор по лионската линия и когато не бил на курс бил в квартирата. Посочва, че в тази квартира Д. К. отивал,, като по принцип събота и неделя всички колеги отивали в тази квартира да се изкъпят, да се изперат, имало баня, кухня, пералня, а Д. си готвел, но не бил нощувал там. Сочи, че Д. К. не бил нощувал в квартирата, тъй като си нощували в камионите, защото в квартирата имало четири легла, в стаите имало по две легла, и имало холче където имало легла, по принцип там почти не нощували хора. Посочва, че не бил виждал Д. да нощува в квартирата. Твърди, че след напускането на фирмата, не бил виждал Д. да отива пак в квартирата.

По реда на чл.177 във вр. с чл.176 от ГПК е изслушан представляващия ответното дружество В.Д..

На поставените въпроси В.Д. отговаря, че бил служител на служител на "С." от 2016 г., като до 2019 г. бил шофьор, до 2021 г. бил отговорник за шофьорите относно това как трябва да работят, инструктаж, за запознаване с "DHL" с всички условия, а след това бил в офиса на "С." в Скопие. Заявява, че Д. К. карал автомобил с полуремарке, който бил над 15 т. Посочва, че Д. К. извършвал главно транспорт за " DHL " в Белгия, Холандия, Люксембург, Франция, Германия, а в началото като дошъл имал и три-четири курса до Англия. Заявява, че Д. К. се качвал на тира от Брюксел и слизал пак там. Посочва, че прибирането на шофьорите от Белгия до България и от България до Белгия ставало със служебни микробуси, с които се придвижвали дали за Белгия, Холандия или Германия. В случай, че някой от шофьорите пожелал да пътува със собствения си автомобил разходите били плащани от "С.". Твърди, че Д. отишъл за първи път дойде в квартирата един месец след като започнал работа, след това имало случаи по два пъти на седмица да остава в

квартирата. През този период той можел да нощува в квартирата, но искал да си нощува в камион. Д. отивал в квартирата, да си изпере, за готвене, да се изкъпе. Твърди, че през уикенда се събирали към 15-16 камиона и нямало как всички шофьори да спят в квартирата. Излага твърдения, че лично той виждал Д. да нощува в квартирата, като свидетелят му заявил, че не може да спи там, тъй като вече не бил служител на "С.". Посочва, че Д. К. се водил на две места на работа, тъй като работил и в белгийска фирма. Сочил, че по време на работа се било случвало до 4 дни да нощува в квартирата, но поне три пъти седмично нощувал там. Заявява, че от собственика на белгийската фирма Ерол, който бил началник на фирмата, разбрал, че Д. работи при тази фирма. Твърди, че ежедневните почивки Д. К. ги карал в Брюксел.

По делото е прието неоспорено от страните заключението на вещото лице Р. С. по назначената съдебно-техническа експертиза, което на поставените въпроси отговаря, че:

След анализиране на предоставените доказателства на хартиен и електронен носител данни, извлечени от дигиталната карта на водача Д. К. се установява, че за периода от 10.08.2018 г. до 17.12.2021 г. /датата на прекратяване на трудовия договор/, общият сбор на часовете по дейности е както следва: управление – 2 237:21:00 часа, друга работа – 402a:27:00 часа, на разположение – 32:53:00 часа.

От представените електронен носител на данни, извлечени от картата на водача Д. К. се установява, че същият е извършвал превози извън пределите на Р България. Дейностите водачът К. е упражнявал основно в Нидерландия, Белгия, Люксембург, Франция. На 26.01.2019 г. и на 09.03.2020 г. също е въведено в картата на водача Великобритания, като държава, в която е управлявал МПС. За периода от 7.09.2020 г. до 20.09.2020 г. г-н К. е управлявал МПС по маршрут в Германия и във Великобритания.

Предоставената информация от страните на електронен носител е във формат DDD, който е основният криптиран вариант, който се използва от страните-членки на ЕС. Файловете са с електронен подпис, който при опит за промяна или фалшифициране на данните се разрушава. При отваряне на файловете с разчитаща програма TDCS3, електронният подпис беше потвърден и не се установи опит за промяна или манипулиране на данните, предоставени от страните. Не се установява намеса в представените от

страните информация за дейностите на г-н К., електронни носители на информация.

Въз основа на изложеното от фактическа страна на спора, съдът излага следните правни изводи:

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ.

Предмет на оспорване в настоящия процес е Заповед № 18 от 17.12.2021 г. на управителя на ответното дружество "С. " ЕООД гр.П., с която, на посочено правно основание: „по взаимно съгласие“ е прекратено трудовото правоотношение на ищеца с ответното дружество, като са отправени искания до съда за отмяна на заповедта за уволнение, като незаконна и възстановяване на работника на заеманата до уволнението длъжност.

Фактическият състав на прекратяването на едно трудово правоотношение в хипотезата на чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ („взаимно съгласие на страните“) включва кумулативно следните елементи: 1/ **предложение**, с което едната страна предлага на другата да се прекрати съществуващ помежду им трудов договор; 2/ **приемане** на предложението от страната, до която то е отправено, и 3/ **уведомяване** на страната, направила предложението, в 7-дневен срок от получаването му.

Както предложението, така и приемането трябва да бъдат извършени в писмена форма, която по аргумент от разпоредбата на чл. 335, ал. 1 КТ е условие за действителност на волеизявленията, формиращи взаимното съгласие.

Липсата на уведомяване на страната, направила предложението, за неговото приемане от насрещната страна, в 7-дневния срок от получаването му, създава необоримата презумпция, че предложението не е прието (чл. 325, ал. 1, т. 1, изр. 3 КТ).

В този смисъл може да се заключи, че прекратяването на трудовия договор на коментираното правно основание става в момента на съвпадането на двете писмени насрещни волеизявления (предложение и приемане), което настъпва с получаването на приемането от предложителя **и при спазване на визирания 7-дневен срок** (вж. *Решение № 146 от 07.05.2013 г. по гр. д. № 935/2012 г., IV г.о. на ВКС*). По тази причина и издаването на последващ акт за прекратяване на трудовия договор има само констативно действие.

Нужно е да се има предвид, че приемане в хипотезата на чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ ще бъде налице, когато страната – адресат на предложението, е направила волеизявление, което изцяло съвпада с последното (вж. така *проф. Е. Мингов, „Прекратяване на трудовия договор поради общи основания“, София, 2004 г., стр. 50*). Иначе казано, приемането е изявление за пълно съгласие с предложението, поради което и всяко отклонение от направеното предложение, водещо до изменение, допълнение или поставяне на условия и ограничения, отрича факта на неговото приемане (вж. по-подробно за правната същност на приемането *проф. Ал. Кожухаров „Облигационно право. Общо учение за облигационното отношение“, нова редакция и допълнения от проф. П. Попов, София, 2002 г., стр. 61 и сл.*).

Тук е необходимо да се отбележи и обстоятелството, че както при предложението, така и при приемането поначало меродавна е изявената, а не вътрешната воля на техния автор. Когато между двете е налице несъответствие, дължащо се на предвидени в закона основания, се допуска

заличаване на волеизявлението (вж. по тези въпроси *проф. В. Таджер* „Гражданско право на НРБ. Обща част. Дял II“, Второ издание, 2001 г., стр. 375 – 376).

Приемането от страна на работодателя на предложението по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ може да се изрази и чрез връчване на заповед за прекратяване на трудовия договор, ако това се извърши в 7-дневния срок от получаване на предложението и самата заповед съдържа ясна воля за прекратяване на трудовоправната връзка по взаимно съгласие – (вж. *Решение № 326 от 19.05.2010 г. по гр. д. № 706/2009 г., IV г.о. на ВКС*).

В случая, видно от приетото като доказателства по делото трудовото досие на ответника, както впрочем и от останалия събран по делото доказателствен материал, не фигурира писмена молба от ищеца до управителя на ответното дружество за напускане по взаимно съгласие, респ. няма данни работникът-ищец да е уведомен за издадената заповед, същата да му е връчена.

Освен това, самата заповед за прекратяване на ТПО изобщо не е подписана от работника Д. К., в нарушение на новелата на чл.335, ал.2, т.3 от КТ.

Двете насрещни волеизявления на страните, както предложението за прекратяване на трудовото правоотношение, така и приемането на същото, е необходимо да са изразени писмено.

Писмената форма е условие за действителността им.

Не е възможно формиране на взаимно съгласие за прекратяване на трудов договор чрез устни волеизявления на двете страни или само на едната от тях. Всяка от страните трябва да изрази волята си за прекратяването на трудовия договор ясно, категорично и безусловно.

Взаимното съгласие се счита постигнато в момента, когато съвпаднат двете писмени волеизявления за прекратяване на трудовия договор.

Последващото издаване на заповед за прекратяване на трудовия договор има само констативно действие.

Подписването на заповедта от работника или служителя като получател удостоверява единствено получаването ѝ, а не воля за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие.

В тази връзка съдът намира, че в случая **няма** постигнато взаимно съгласие за прекратяване на ТПО между ищеца и ответното дружество. На практика липсва писмена молба за прекратяване на

ТПО по взаимно съгласие от страна на ищеца, а издадената от ответното дружество заповед за прекратяване на ТПО не е връчена на ищеца, не е подписана от него и той в предвиденият от закона срок не е изразил своето становище дали дава или не своето съгласие.

От събраните по делото доказателства се налага извода, че възникналото въз основа на Трудов договор № 212 от 10.08.2018 г. ТПО между страните по делото не е прекратено, тъй като не е постигнато взаимно съгласие и съвпадение на писмените волеизявления на страните за прекратяване на договора.

Ето защо издадената Заповед № 18/17.12.2021 г. за прекратяване на трудовия договор се явява незаконосъобразна, поради което и следва да бъде отменена, а предявения иск за отмяната ѝ по чл.344, ал.1, т.1 КТ - да бъде уважен.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

Между страните не е спорно, че съществувалото помежду им трудово правоотношение е имало безсрочен характер. Фактът на неговото незаконосъобразно прекратяване дава основание за уважаване и на конститутивната искова претенция за възстановяване на ищеца Д. К. на длъжността, от която е бил незаконно освободен.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.3 във вр. с чл.225 от КТ.

За да бъде основателна претенцията на работник или служител с посочената правна квалификация, е необходимо да се констатира кумулативната даденост на следните предпоставки: 1/ прекратяването на трудовото правоотношение от страна на работодателя да бъде незаконно; 2/ уволненото лице да е останало без работа и/или да е работило на понископлатена работа; 3/ оставането без работа, респ. започването на понископлатената работа да се дължи на незаконното уволнение и 4/ да са настъпили вреди за работника или служителя, чийто размер се изчислява съобразно brutното му трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец.

Що се касае до времето, за което може да бъде присъдено коментираното обезщетение, трябва да се има предвид, че максималният период, съгласно чл. 225 КТ, е шест месеца, считано от датата на уволнението. С исковата си молба, с която оспорва законността на уволнението, работникът или служителят има право да предяви претенцията си за обезщетение за оставане без работа за целия шестмесечен срок. Когато обаче този срок не е изтекъл до приключване на съдебното дирене в първата инстанция, може да се присъди обезщетение само до този момент.

В конкретния случай уважаването на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ води до квалифициране на процесното уволнение като незаконосъобразно.

Не са налице обаче останалите кумулативно изискуеми предпоставки водещи до уважаване на предявената претенция за заплащане на обезщетение

за оставането без работа на ищеца след издаване на процесната заповед.
Аргументи:

От доказателствата по делото са налице данни, че още на 27.08.2021 г./почти четири месеца преди издаване на заповедта за прекратяване на ТПО/ ищецът е сключил трудов договор с друго ЮЛ „И.“ ЕООД.

От приетата по делото справка за осигурителен доход за социално осигуряване по данни от декларации по Наредба Н-13 /представена от ищеца/ се установява, че за претендиращия срок за заплащане на обезщетение по чл.225 от КТ /17.12.2021 г. до 17.06.2022 г./ ищецът е бил в трудово правоотношение с посоченото по-горе дружество „И.“ЕООД, като за месеците м.декември 2021 г., м.януари- м.юни 2022 г. е получавал брутно възнаграждение в размер на 650 лева.

Още преди издаването на процесната заповед, ищецът е сключил трудов договор с друго дружество, за което е получавал и трудово възнаграждение, поради което не може да се приеме, че оставането му без работа или получаване на по-ниско трудово възнаграждение е свързано с издадената заповед.

Относно размера на получаваното от ищеца трудово възнаграждение от представения трудов договор № 212 от 10.08.2018 г. се установява, че той е получавал основно трудово възнаграждение при ответника в размер на 510 лева, като по делото не са представени допълнителни споразумения, с които е увеличен размера на възнаграждението, което е следвало да получава. По делото е приета справка за получаваните доходи във фирмата, с която ищецът е сключил трудов договор още преди издаването на процесната заповед, от която се установява, че за периода, за който се претендира обезщетение същият е получавал трудово възнаграждение в размер на 650 лева. Ето защо не може да бъде направен извод за настъпили вреди по отношение на ищеца във връзка с получаваното от същия възнаграждение.

В тази връзка съдът намира, че предявената претенцията по чл.344, ал.1, т.3 от КТ във връзка с чл.225 от КТ е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Предвид неоснователността на претенцията за заплащане на обезщетение, неоснователно се явява и искането за присъждане на законна лихва.

По иска с правно основание чл.121а, ал.4 от КТ.

С нормата на чл.121а КТ, в сила от 30.12.2016г., в българското законодателство се транспонира Директива 96/71/ЕО на ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 декември 1996 година, относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги и се урежда командироването на работници или служители в рамките на предоставяне на услуги на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство на Конфедерация Швейцария, като със същата във вътрешното ни законодателство се транспонират разпоредбите на горесцитираната директива.

Тази разпоредба на КТ /чл.121а КТ/ безспорно е приложима по отношение на всички командировки, отговарящи на описаните в нормата условия, за периода след влизането ѝ в сила, т. е от 30.12.2016 г. насетне. Ищецът претендира заплащане на възнаграждение, определено при условията на чл.121а КТ, за периода 10.08.2018 г. - 17.12.2021 г., за който период тези правила са приложими.

Досежно приложимостта им в конкретния казус /по отношение на ищеца Д. К./ обаче, съдът намира следното:

Съгласно чл.121а КТ, командироване на работници или служители в рамките на предоставяне на услуги е налице, когато български работодател командирова работник или служител на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария:

а) за своя сметка и под свое ръководство въз основа на договор, сключен между работодателя и ползвателя на услугите;

б) в предприятие от същата група предприятия; както и когато работодател, регистриран по законодателството на друга държава - членка на Европейския съюз, държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, на Конфедерация Швейцария или на трета държава командирова работник или служител на територията на Република България:

а) за своя сметка и под свое ръководство въз основа на договор, сключен между работодателя и ползвателя на услугите;

б) предприятие от същата група предприятия.

Според ал.2 пък, изпращане на работници или служители в рамките на предоставяне на услуги е налице, когато: 1.регистрирано по българското законодателство предприятие, което осигурява временна работа, изпраща работник или служител в предприятие ползвател на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария; 2.предприятие, което осигурява временна работа, регистрирано по законодателството на друга държава - членка на Европейския съюз, държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо

пространство, на Конфедерация Швейцария или на трета държава, изпраща работник или служител на работа в предприятие ползвател на територията на Република България.

На следващо място и съгласно ал. 4, в случаите по ал. 1, т. 1 и ал. 2, т. 1 за срока на командироването или на изпращането на работника или служителя се осигуряват най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава. Съгл. ал.6, когато в съответствие с изискванията на ал.5 работодателят по ал.1, т.2 и предприятието, което осигурява временна работа по ал. 2, т. 2, не осигурят основно трудово възнаграждение в размер най-малко на минималната работна заплата, установена за страната, и/или най-малко на минималния размер на допълнителните трудови възнаграждения за извънреден и нощен труд, работникът или служителят има право на: 1. неизплатените трудови възнаграждения, които са дължими при спазване на условията на ал. 5; 2. обезщетения или други вземания, свързани с трудовото правоотношение, дължими по закон; 3. възстановяване на неправомерно удържани от трудовото възнаграждение данъци и/или осигурителни вноски; 4. възстановяване на прекомерно високи разходи спрямо трудовото възнаграждение или качеството на настаняването, удържани от трудовото възнаграждение на работника или служителя за предоставено от работодателя настаняване. Според ал.8, условията и редът за командироване и изпращане по ал. 1 и 2 се определят с наредба на Министерския съвет.

Такава в случая е приета, и това е Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги, приета с ПМС № 382 от 29.12.2016 г.

В конкретния случай съдът намира, че нито една от гореизброените хипотези не е налице. Ищецът е командирован да извършва превози от името и за сметка на своя работодател, в полза на същия, които превози са международни и се извършват в чужбина. На практика нормативният ред в случаите при командироване на шофьори са специфични и те са регламентирани по специален ред в НСКСЧ в раздел Раздел IV. Командировъчни пари на персонала на сухоземни, въздухоплавателни и водни транспортни и специални средства. Следователно за шофьорите, които

не са командировани да извършват услуга в полза на друга транспортна фирма, не се прилага режима на [чл. 121а от КТ](#), доколкото на практика няма приемаща страна в държавата членка, на която те да предоставят съответната услуга. Услугата се извършва в полза на българския работодател, който ги командирова и техните разходи се определят по реда на НСКСЧ, като се имат предвид и специфичните ставки за този вид персонал в Приложение № 3, както и по реда на Наредбата за служебните командировки на шофьорите и стюардесите в чужбина при международни автомобилни превози на товари и пътници. /НСКШСЧМАПТП/.

Единствено изключение е предвидено за каботажните превози, съгл. съображение седемнадесето от преамбюла на [Регламент № 1072/ 2009](#), което изрично предвижда, че разпоредбите на [Директива 96/71](#) се прилагат за предприятията, извършващи каботажни превози. Според дефиницията по [чл. 2, т.6 от Регламент № 1072/ 2009](#) понятието "каботажни превози" означава вътрешен превоз за чужда сметка или срещу възнаграждение, извършван временно в приемаща държава-членка в съответствие с [посочения регламент](#). По делото липсват доказателства през процесния период ищецът да е извършвал каботажни превози на територията на държава – членка на ЕС. Напротив, от събраните по делото доказателства се установява, че ищецът е осъществявал превози между различни държави-членки на ЕС, товарните и разтоварни адреси се намират на територията на различни членки, като няма каквито и да било твърдения ищецът да е извършвал вътрешни превози след разтоварването (каботажни превози) в позволения едноседмичен срок по [чл. 8, § 2 от посочения регламент](#), на територията на която и да е от посочените като релации страни, в които ищецът е извършвал курсове, за да може по отношение на този превоз да се приложат гореописаните правила, транспонирани в [чл. 121а от КТ](#) и приетата съгл. [ал. 8 от същия наредба](#).

Приемане на обратното би означавало да бъдат приложени различни национални законодателства по отношение на съществуващото правоотношение между международното транспортно предприятие и неговия мобилен персонал, в зависимост от това до коя държава са транспортирани пътниците или товарите, какъвто не е смисълът на [Директива 96/71](#) и вътрешните норми, в които същата е транспонирана, а да се изравнят условията на заплащане на работници/служители в една държава членка и изпратени в същата държава такива от друга страна – членка на ЕС, които

трайно извършват там същата работа, а получават по-ниско възнаграждение.

С оглед на горното съдът намира, че за съответните часове работа или престой в определена държава – членка на ЕС на ищеца не се следва минималното за същата трудово възнаграждение, поради което този иск следва да бъде отхвърлен. Предвид неоснователността на предявената претенция, неоснователно се явява и искането за присъждане на законна лихва.

По иска с правно основание чл.59 от ЗЗД.

Със задължителното за съдилищата тълкуване, обективизирано в Постановление на Пленума на Върховния съд № 1/28.05.1979г. е изяснено, че искът по чл.59, ал.1 ЗЗД е субсидиарен – той е на разположение на неоснователно обеднелия само в Споразумението за Европейското икономическо пространство тези случаи, когато той не може и не е могъл да се защити с друг иск /чл.59 ал.2 ЗЗД/.

Страната по договор разполага с искова защита срещу договорно неизпълнение по други правила, поради което не може съдът едновременно да квалифицира предявения иск по чл.59 ал.1 ЗЗД и да предпостави като условие за основателността му наличието на договор между ищеца и ответника.

Вземането от неоснователно обогатяване възниква, когато е налице разместване на блага, без в отношенията между страните да съществува договорна обвързаност.

В разглеждания случай страните са в трудово правоотношение, по силата на което ищецът има качеството на работник.

Специалният ред за защита на правата на ищеца изключва приложението на субсидиарния иск по чл.59 ал.1 ЗЗД, т.е. производството по същия следва да се прекрати.

Относно предварителното изпълнение на решението.

Съгласно чл. 242, ал. 1 ГПК, съдът служебно допуска предварително изпълнение на решението, когато присъжда издръжка, възнаграждение и обезщетение за работа.

Предвид неуважаването на претенцията по чл.344, ал.1, т.3 във вр. с чл.225 от ГПК, съдът намира, че не дължи произнасяне по направеното искане.

Относно разноските:

Още с исковата молба се претендира присъждане на сторените по делото разноски. Тъй като по делото не са представени никакви доказателства за сторени разноски от ищеца, съдът не следва да се произнася по направеното искане по чл.78, ал.1 ГПК.

Ищецът на основание чл.359 от КТ не дължи заплащане на такси и разноски за вещо лице, но дължи заплащане на сторените разноски на ответната страна.

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.3 от ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати на пасивно легитимираната страна направените в производството разноски съобразно отхвърлената част от иска /исковите претенции/.

Отделно, процесуалният представител на ищцовата страна в депозираната искова молба е направил възражение по смисъла на чл.78, ал.5 ГПК - за прекомерност на размера на сторените от работодателя разноски в процеса.

Относно това възражение, следва да се съобрази следното:

Съгласно т. 3 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2012 г. ОСГТК ВКС, при намаляване на подлежащото на присъждане адвокатско възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът е свободен да намали възнаграждението до размера, предвиден в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималния размер на адвокатските възнаграждения, без да е обвързан от предвиденото в § 2 от ДР на Наредбата.

Съдът обаче, **не може** да намали адвокатското възнаграждение под предвидения в Наредбата минимум, независимо от преценката му за фактическата и правна сложност на делото и извършените от процесуалния представител на страната действия.

Минималното адвокатско възнаграждение по трудови спорове е уредено в чл. 7, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 2004 г. Съгласно тази уредба (ред.. ДВ, бр. 68 от 2020 г.) по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа, възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ. Съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата, минималното възнаграждение за дела с

определен интерес е в размер на 300 лева. От текста на Наредбата следва, че когато исковите по чл. 344, ал.1, т.1 и т.2 КТ (за отмяна на уволнение и възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност) са предявени при условията на обективно съединяване, минималното адвокатско възнаграждение по делото е в размер общо на една минимална работна заплата, а възнаграждението по иска по чл. 344, ал.1, т.3 КТ за обезщетение по чл. 255, ал.1 КТ се определя по реда на чл. 7, ал. 2 от Наредбата, независимо дали е предявен самостоятелно или при условията на обективно съединяване с исковите по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ. По отношение на предявените иски по чл.121а, ал.4 от КТ и по чл.59 от ЗЗД в условията на евентуалност, възнаграждението следва да се определи отново по реда на чл.7, ал.2 от Наредбата.

Правилото, залегнало в т. 16 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2012 г. ОСГТК ВКС за определяне на минималното адвокатско възнаграждение по трудови спорове, независимо от вида на предявения иск е неприложимо при възприетата нова уредба след изменението на Наредба № 1 с ДВ, бр. 28 от 2014 г. Тълкуването по т. 16 от ТР № 6 от 2013 г. е съобразено с действащата към този момент редакция на Наредбата – ДВ, бр. 2 от 2009 г., в която няма разграничение между възнагражденията по трудови спорове, независимо от характеристиката на иска като оценяем или неоченяем (възнаграждение в размер на 150 лева), а единственото въведено изключение е по отношение неоченяемите иски за отмяна на уволнение и възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност. След изменението на чл. 7, ал. 1, т.1 от Наредбата, при уредено разграничение между различните трудови спорове, в т.ч. по отношение на възнагражденията между неоченяемите иски по чл. 344, ал.1, т.1 и т.2 КТ и оценяемият иск по чл. 344, ал.1, т.3 КТ, минималното възнаграждение при обективното им съединяване се определя сумарно – минималната месечна заплата (по исковите по чл. 344, ал.1 т.1 и т.2 КТ) и възнаграждение, определено по реда на чл. 7, ал.2 от Наредбата по исковите по чл. 344, ал.1, т.3 КТ, чл.121а, ал.4 от КТ и чл.59 ЗЗД съобразно цената им.

Изхождайки от изложено, според настоящия съдебен състав размерът на дължимото адвокатско възнаграждение на пасивно легитимираната страна в настоящето производство по така предявените иски е в общ размер на 1 810 лева, както следва: 710 лева /при размер на МРЗ за 2022 г./, възнаграждение

по исковете по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ, 900 лева за останалите три иска /чл.344, ал.1, т.3 КТ, чл.121а, ал.4 от КТ и чл.59 от ЗЗД, три иска по 300 лева всеки/ и 200 лева, възнаграждение за явяване в съдебно заседание съгласно чл.7, ал.9 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

С оглед изхода на делото, на ответното дружество следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлената част от иска.

Предвид отхвърлянето на три от предявените обективно кумулативно съединени пет иски претенции, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, в тежест на ищеца следва да се поставят 60 % от направените от ответника разноски в размер на 1 810 лева, платено възнаграждение на един адвокат, съставляващи сумата от 1 086 лева.

Относно претендираните от процесуалния представител на ответното дружество пътни разноски:

По отношение на искането на процесуалния представител за присъждане на сумата от 900 лева, представляваща пътни разходи за явяване в съдебни заседания, съдът намира същата за неоснователна.

Съгласно съдебната практика - разходите за пътуване не съставляват съдебно-деловодни разноски по дело и затова не може да се претендират на основание чл.78 ГПК /ал.1 или ал.3/.

В тази насока вж.Реш.№192 от 25.06.2014г. по гр.д.№5663/2013г. IV г.о. на ВКС, Опр.№51 от 08.02.2017г. по гр.д.№2024/2016г. IV г.о. на ВКС, съдия Албена Бонева.

В определение №9937 от 15.07.2014г. на ВАС по адм.д.№16165/2013г., съдия Лозан Панов е застъпено, че отговорността за разноските сторени по делото е обективна /невиновна/ и цели репарирание на разноските направени по делото и възнаграждението на един адвокат, като в обхвата им не попадат други вземания на страните, независимо от техния източник.

Т.е., макар и да има санкционен характер срещу страната, неоснователно предизвикала правния спор, отговорността за разноски – не обхваща причинените вреди, а само направените по делото разноски.

При липса на легално определение на понятието „разноски“, граматическото и логическото тълкуване на чл.78 ГПК налага извод, че под разноски се разбира: тези парични средства, които са изразходени от страната

във връзка с извършването на определени процесуални действия, т.е. суми платени за извършване на правни действия в процеса или за оказана правна защита

В тази връзка, заплащането на разход по повод пътуване до седалището на компетентния съд попада извън обхвата на отговорността за разноски.

На последно място и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, с оглед уважаване на претенциите по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ, работодателят следва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд – гр. П. държавната такса, дължима във връзка с уважаването на ищцовите претенции по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ, като сборът на държавните такси по двете претенции възлиза общо на сумата от 160 лева /съгласно чл.3 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК/.

В тежест на ответника следва да бъдат възложени и сторените по делото разноски за вещо лице и свидетел, съобразно уважената част на иска в размер на 402,86 лева, представляващи 40 % от разноските по делото.

Водим от горното, П.кият районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО и ОТМЕНЯ, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, уволнението на Д. Г. К., ЕГН: *****, от гр. К., чрез адв.Н. Т. И., АК-Ш., със съдебен адрес гр. Ш., пл. „О.“ № 1, ет. 1, от длъжността „шофьор товарен автомобил”, заемана при „С.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. П., п.к. ***, ул. „Ц.“ № 11А, извършено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ със Заповед № 18/17.12.2021 г., издадена от И.И., управител на „С.“ ЕООД.

ВЪЗСТАНОВЯВА, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, Д. Г. К., ЕГН: *****, от гр. К., на заеманата преди незаконното уволнение длъжност – „шофьор товарен автомобил” при „С.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. П., п.к. ***, ул. „Ц.“ № 11А.

ОТХВЪРЛЯ на основание чл.344, ал.1, т.1,т.3 от КТ във вр. с чл.225 от КТ, чл.86 от ЗЗД, предявения от Д. Г. К., ЕГН: *****, от гр. К., чрез адв.Н. Т. И., АК-Ш., със съдебен адрес гр. Ш., пл. „О.“ № 1, ет. 1, срещу „С.“ ЕООД, ЕИК ***, иск, с който се иска ответника да му заплати сумата от 1 000

лева, която сума представлява обезщетение по чл.228 във вр. с чл.225, ал.1 и 2 КТ в размер на шест брутни трудови заплати, считано от деня на процесното уволнение /17.12.2021 г./, през който период ищецът е останал без работа поради уволнението, евентуално е работил на по-нископлатена работа по смисъла на чл.225, ал.2 от КТ до деня в който изтича шестмесечния период по чл.225 КТ – 17.06.2022 г., ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от предявяването на иска до окончателното му плащане, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН/НЕДОКАЗАН.**

ОТХВЪРЛЯ на основание чл.121а, ал.4 от КТ, във вр. с чл.86 от ЗЗД, предявения от Д. Г. К., ЕГН: *****, от гр. К., чрез адв.Н. Т. И., АК-Ш., със съдебен адрес гр. Ш., пл. „О.“ № 1, ет. 1, срещу „С.“ ЕООД, ЕИК: ***, иск, с който се иска ответника да заплати на ищеца сумата от 1 000 лева, представляваща разлика между дължимите му суми за труд, вкл. нощен такъв, по минималните ставки на Кралство Белгия от една страна и платеното му от ответника трудово възнаграждение от друга страна за периода от 10.08.2018 г. до 17.12.2021 г., ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от предявяването на иска до окончателното му плащане, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН/НЕДОКАЗАН.**

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения в условията на евентуалност иск с правно основание чл.59 от ЗЗД, от Д. Г. К., ЕГН: *****, от гр. К., чрез адв.Н. Т. И., АК-Ш., със съдебен адрес гр. Ш., пл. „О.“ № 1, ет. 1, срещу „С.“ ЕООД, ЕИК: ***, иск, с който се иска да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 1 000 лева, представляваща разлика между дължимите му суми за труд, вкл. нощен такъв, по минималните ставки на Кралство Белгия от една страна и платеното му от ответника трудово възнаграждение от друга страна за периода от 10.08.2018 г. до 17.12.2021 г. /чл.121а, ал.4 от КТ/, с която ищеца е обеднял, неполучавайки от ответника действителната парична равностойност за престоирания от него труд, а ответникът се е обогатил, спестявайки си разходите, които би направил обичайно, за да получи престоирания от ищеца труд за периода от 10.08.2018 г. до 17.12.2021 г., ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от предявяването на иска до окончателното му плащане, **КАТО НЕДОПУСТИМ и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част.**

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 от ГПК ищецът Д. Г. К., ЕГН: *****, от гр. К., чрез адв.Н. Т. И., АК-Ш., със съдебен адрес гр. Ш., пл. „О.“ № 1, ет. 1, **да заплати** на „С.“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. П., п.к. ***, ул. „Ц.“ № 11А, представлявана от законните представители и управители И.И., В.З., Д.С., З.И., К.Т., С.С., А.А., Д.Д., З.М., С.М., И.Р. и Т.Т., сумата от 1 086 /хиляда осемдесет и шест/ лева - сторени разноси от ответната страна в процеса, съобразно отхвърлените ищцови претенции.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, „С.“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. П., п.к. ***, ул. „Ц.“ № 11А, представлявана от законните представители и управители И.И., В.З., Д.С., З.И., К.Т., С.С., А.А., Д.Д., З.М., С.М., И.Р. и Т.Т. , **да заплати по сметка на Районен съд – гр. П. сумата от 562,86** /петстотин шестдесет и два лева и осемдесет и шест стотинки/ лева, представляващи сбор от държавна такса и сторени разноси в настоящето производство, съобразно уважението ищкови претенции по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ.

Решението подлежи на въззивно обжалване, в двуседмичен срок пред Окръжен съд-Благоевград от връчването на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____